

Taas kerran lähden jalanviljaan, etten kovankaan matkaponnistelun rasittamana jää aivan tolkuttomalle rokulille jalankäytössä, sillä kohta tuota taitoa tulitaisiin taas tarvitsemaan. ”Tällaisissa maisemissa minä olen liikkunut, ja liikun!”, F.E. Sillanpäättä lainatakseni, sillä hänen tapaansa koen todellisten henkeni elinsijojen olevan juuri tällaisissa ympäristöissä. Hänen kuvaustensa syvästi ihastuttamana on oma luontoihannointini syventynyt häntä vastaavasti lähes uskonnoksi. Nytkin tarkkailen tuonkertaisen iltapäivän reittiä: läheltä metsän syvänteitä kulkeva kivikkoinen sorapolku, jonka vierustalla sijaitsevan ojentapaisen äärellä kasvavat nuorehkot koivut ja koivunalut, välissään jokusia haapoja samoissa ikä- ja mittasuhteissa, ja pajuja, joihin pienet kissanpennut pääsiäisenä puhkeavat. Niiden takana aukesi toinen maisema, jota tarkastellakseni askeleet hiljentyvät, ja vähän päästä sen tunnistaa pelloksi, tai entiseksi sellaiseksi, liekö jäänyt oman onnensa nojaan kesannolle rehottamaan. Kun huomaan samassa taustalla seisovan vanhahkon talon, kuulen jotain, jota vahvasti epäilen kuuloharhaksi. Pianon soittoa. Tämä saa mielenkiinnon heräämään, sillä kuten sanottu, ihmiselo yleensäkin kiinnostaa minua monenlaisine kasvoineen, ja vieläpä pianonsoitto tällaisen metsäpolun päässä saa miettimään mitä kaikkea voikaan kätkeytyä tuonne jonnekin. Sitä paitsi kappale on tuttu. Päätän jäädä ottamaan selvää, vaikka se tuntuukin laittomalta, toisten yksityisyyden ja rauhan rikkomiselta. Mutta koska uteliaisuus ei kuitenkaan voi jättää asiaa niin helpolla, on sille myönnettävä edes jotain. Siispä alan edetä niiltä sijoiltani ja lähestyä taloa mahdollisimman hiljaisin askelin, paitsi varoakseni niiden aiheuttamaa kahinaa ruohikossa, myös saadakseni jo lähestyessä kuulla mahdollisimman paljon. Mielikuvitus maalaillee hermoilleni painolastia, kun mietin, mitä tapahtuisi, jos jatkaisinkin ihan ikkunan äärelle asti. Mitä löytäisin sen takaa? Mikä olisi soittajan reaktio, kun hän huomaisi minut, pihamailleen, peräti ikkunalleen saakka tungetelleen nuorenmiehen? Soiton jatkuessa jatkan kumartunutta asteluani kohti avonaista ikkunaa, kunnes pääsen jo sen ääreen. Kurkistan sisään ja yritän nähdä, mikä ei ole vaivatonta valoon tottuneille silmille, sillä aurinko paistaa huoneen vastakkaisen puolen ikkunoista siinä kulmassa, että ainoastaan kapeahko valokiila pääsee kulkemaan läpi, luoden huoneeseen pianon mahonginvärisen pintaan osuttuaan samanvärisen sävyn. Tässä valossa soittaa nuori tummanpunervatukkainen nainen. Hänet huomattuani vedän pääni äkkiä alas, kuin huomaisin samalla suunnalla peilin tai jotain muuta, jonka kautta hän olisi voinut huomata kurkkijan selkensä takana. Mutten säikähdä niin pahasti, ettenkö huomaisi jotain, joka saa nostamaan pääni takaisin parempaan näköasemaan. Hänen kasvojaan en vielä näe, mikä yleensä on pääasia ulkoista kauneutta tarkasteltaessa, mutta tässä vaiheessa riittävät hänen punaiset hiuksensa, ja saamani ensimmäinen kuva sisimmästä. Tästä puolesta nimittäin kertoo paljon se, että hän soittaa pianoa. Ja millaista soittoa... Soitto soittajineen lumoo niin, että en tunne ympäröivää paikkaa ollenkaan vieraaksi. Kaikki mitä hän soittaa, kuulostaa yksinkertaisesti kauniilta, en piittaa mistään tarkemmista määritelmistä, tämä on kaunista, ja se näkyy lasittuneissa silmissäni, kun katson häntä – kaikki on sidoksissa tähän tunteeseen. Lasken kyynänpääni kevyesti ikkunan nurkalle, ja on suorastaan pakko asettaa leukansa kämmenen varaan nojaamaan. Tunnen olevani unessa. Yhteen puristuneiden leukojen ja suun välistä kulki kevyt huokaisu. Mutta yhtäkkiä soitto lakkaa kappaleen päätyttyä, ja sävelten viimeiset jälkiäänit kuluvat ja hiljenevät. Jatkaisiko hän soittoaan? Pitäisikö minun tuoda itseni ilmi vai ei? Tai jos hän ei jatkaisikaan, vaan siirtyisi muihin askareisiinsa? Mutta olisiko minun siksi jo parempi alkaa häipyä, etten tule huomatuksi, mikä murskaisi tuon äskeisen löytämäni tunteen, jota varmaan, varmasti, tunnen edelleenkin? Olisiko siis parempi säästää se puhtaana ja

koskemattomana – - Toivottavasti pidettiin. Hätkähdän äskeisistä ja todellisuus lyö itsensä kateisiin humahtavan unimaailman tilalle. On tapahtunut juuri kuten olin pelännyt. Oliko se huokaus sitten niin äänekes? Mutta mitä seuraavaksi? Mitä yleensä tällaisessa tilanteessa saattaisi tehdä? Häipyä, lähteä juoksemaan niin nopeasti kuin pystyy? Ei, on kasattava itsensä. Sillä kaikista näistä peloista huolimatta tälle kaikelle voi silti löytyä järjestelynsä, jonka avulla ei tapahdukaan mitään järkähdyttävää. - Nii, anteeks ny vaa, vaan ku mää satuin kuuleen tuon sun soittamises, ja ku kuulosti nii nätiltä, että tuntu olevan ihan pakko jäähä kuuntelleen. Meinaan emminä sen kummemmasta välittäiskää kuunnella! Vasta tämän sanottuani ajattelen hermostuksissani tehneeni jälleen tyypillisen virheen sanavalinnoissani: viimeinen lause kuulosti omissa korvissani, kuin olisin tarkoittanut, ettei hänen soittonsa ollut kovin ihmeellistä kuunneltavaa, mutten olisi sen kummemmasta välittänytkään. Arvelen olevan parempi katkaista hiljaisuus jollakin, vaikka tiedän seuraavan ehdotukseni olevan aika mahdoton ajatella vakavasti: - Soppiisko jäähä kuuntelemaan? Nii, meinaa siis – että meinasikko sää viel ennää soittaa? Jälleen hiljaisuus, jota ei kuitenkaan helpottanut se, että minun täytyi vain odottaa vastausta kysymykseen. Silti jännitin jokaisena sekunnin murto-osana. Mutta hän ei sanonutkaan mitään, vaan jatkoi soittamista